

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.483/2011/5.szám

A Kúria a dr. Fülöp Péter ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Nagy Zsuzsanna jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fejér megyei Bíróság 2011. március 23-án kelt 8.K.20.054/2011/7. sorszámu jogerős ítélete ellen a felperes részéről 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fejér Megyei Bíróság 8.K.20.054/2011/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 75.000 (hetvenötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 357.700 (háromszázötvenhétezer-hétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesnél 2005-2006 évekre személyi jövedelemadó (szja) és százalékos egészségügyi hozzájárulás (EHO) adónemben bevallások utólagos ellenőrzését végezte az adóhivatal. A vizsgálat során megállapított adatok, tények, információk alapján a hatóság szükségesnek tartotta ún. fedezetszámító mérleg felállítását, azaz annak vizsgálatát, hogy a jelzett években a felperes vagyongyarapodása és kiadásai arányban álltak-e jövedelmével (bevallott vagy bevallás alá nem eső jövedelmével). Az adóhivatal a bevételi oldalon figyelembe vette a felperes munkabérét, motorkerékpár értékesítésből származó bevételt, bankból felvett készpénzeket, kártérítési összeget, szja visszatérítést és visszafizetett tagi hitelt a Kft-től. A kiadási oldalon figyelembe vette a megélhetéshez szükséges költségeket, autóvásárlás és motorkerékpár vásárlás kiadásait, a fenti Kft-nek befizetett törzsbetétet és nyújtott tagi hitelt. Mindezek eredményeképpen 2005-re 2.067.495 Ft, 2006-ra 10.625.647 Ft készpénz erejéig nem volt igazolt, hogy a felperes kiadásait adózott vagy adómentes, de bizonyítottan megszerzett jövedelméből fizette-e ki. Ezért az adóhatóság becsléssel állapította meg a jövedelemadó alapját. Ehhez megjelölte jogalként az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 97. §

(4)-(5) bekezdését, 108. § (1), (2) bekezdését, 109. § (2), (3) bekezdését, a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (továbbiakban SZJA tv.) 1., 2., 3. §-ait, 28. és 29. §-ait, az egészségügyi hozzájárulásról szóló 1998. évi LXVI. törvény (továbbiakban Eho.tv.) 2. 3., 4. és 11. §-át. Ennek eredményeképpen a felperes terhére személyi jövedelemadó adónemben 4.565.915 Ft, EHO-ban 1.396.246 Ft adókülönbötet állapított meg, amely egyben adóhiánynak minősült és kiszabta ennek járulékait, 50% adóbírságot, valamint a késedelmi pótlékot. Az adóhatóság áttekintette a felperes által a vizsgálat során fedezetként megjelölt forrásokat, benne 6 kölcsönadó személyi körülményeit. Erre nézve kiegészítő vizsgálatot folytatott le, melyből arra jutott, hogy e személyektől nem, vagy részben nem származhatott felperes bevétele, ugyanis a kölcsönadók a megjelölt összeggel vagy nem rendelkeztek, vagy nem volt bizonyított, hogy az a releváns időben még megvolt (K.T., B.Zs., K.K., H.Gy., L.K., L.I-né-féle kölcsönügyletek).

Az első fokú határozattal szemben a felperes fellebbezett, a másodfokú hatóság 3763396896 számú határozatával az első fokú döntést helybenhagyta.

A felperes keresetet nyújtott be a bírósághoz hivatkozva az Art. 97. § (4) bekezdés és a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban Ket.) 50. § (1) bekezdés megsértésére és ennek keretében a tényállás tisztázatlanságára. Hivatkozott továbbá az Art. 108. § (2) bekezdésére, mely szerint álláspontja szerint nem bizonyított, hogy fennállt a becslés jogalapja. Kifejtette, hogy az adóhivatal úgy utasította el a fedezetül bejelentett kölcsönök figyelembe vételét, hogy a kölcsönadóknál nem készített vagyonmérleget és kapcsolódó vizsgálatot (Art. 108. § (9) bekezdés). Sérelmezte, hogy a kölcsönszerződéseket nem fogadta el hitelt érdemlő bizonyító erejű okiratnak az alperes. Kifejtette, hogy nem lehet önkényesen úgy minősíteni egy szerződést, hogy ellentétes legyen a felek akaratával. Álláspontja szerint nyitó mérleg sem készült, noha a felperesnek a vizsgálati időt megelőzően már több éve jövedelmei voltak. Indítványozta az első fokú bírósági tárgyaláson a kölcsönadók tanúkénti meghallgatását, és bejelentette, hogy perbehívásukat is megfontolja.

A Fejér Megyei Bíróság 8.K.20.054/2011/7. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kifejtette, hogy az adóhatóság a tényállást tisztázta, ezáltal nem csorbult az Art. 97. § (4) bekezdése. Megjegyezte, hogy az ügyfeleket is terheli együttműködési kötelezettség, adatszolgáltatás, információ adása, stb. Ezáltal - figyelemmel az Art. 99. § (1) bekezdésére - a bizonyítási teher megoszlik. Rögzítette az ítélet, hogy az Art. 109. § (1) bekezdés értelmében becslésnek akkor van helye, ha a vagyonmérleg alapján a bevételek nem nyújtanak fedezetet a kiadásokra, ilyenkor a hatóság

az adóalapot valószínűsíti. A perbeli esetben a bizonyítási eljárás éppen a fedezet feltárására irányult a tényállásban rögzített eredménnyel. Az alperes a felperes által felajánlott információknak, adatoknak és bejelentett fedezetnek utána járt, levizsgálta és megindokolta, hogy azt miért nem tudta egészben vagy részben elfogadni. Ettől kezdve már az Art. 109. § (3) bekezdése az adózóra helyezi át az ellenbizonyítás lehetőségét, neki kell hitelt érdemlő adatokkal igazolnia a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést. Azt, hogy mi a hitelt érdemlő adat, a bírói gyakorlat már jól kimunkálta, így: a valóságtartalma ellenőrizhető legyen és alkalmas legyen a tények alátámasztására. Amennyiben kétely merül fel a bizonyítékok hitelessége, valósága tekintetében, akkor az eljárás ezen fázisában és jogi szabályozás mellett az már az adózó terhére esik.

Jelen esetben a felperes által felajánlott bizonyítás nem volt alkalmas a hatóság által megállapított tényállás cáfolatára. Nem felel meg a valóságnak, hogy nyitó tétel ne lett volna megállapítva, hiszen 2005. január 1-jén 520.000 Ft készpénzt elfogadott a hatóság, mert ennyi volt bizonyított. Ezután részletesen egyenként végigvette az ítélet az összes kölcsönügyletet és megindokolta, hogy miért téves, okszerű az alperes megállapítása. Ezért, mint szükségtelent, a kölcsönadók tanúkénti meghallgatását mellőzte. Őket már a hatóság a saját eljárásában meghallgatta. Hasonlóképpen nem adott helyt a bíróság a kölcsönadóknál lefolytatott vizsgálat teljes iratanyagának a felperes részére történő kiadása iránti kérésnek sem, külön is rögzítve ennek indokolatlanságát. A felperesnek joga volt minden iratba betekinteni, amit a jogszabály lehetővé tesz, arról másolatot kérni még az adóigazgatási eljárásban. Kitért még a bíróság egyebek mellett arra, hogy egy lekötött bankszámla, ha azt nem veszik fel, nem képez bevételt. Ezt az ingatlan adásvételi szerződéssel kapcsolatos bevétellel összefüggésben rögzítette a bíróság.

A kölcsönadók perbehívásával kapcsolatban - noha erre konkrét kérelem nem is volt - kifejtette, hogy a közigazgatási perben speciális szabályok vannak arra, hogy kik lehetnek felek és más perbeli személyek, hiszen a felülvizsgálat tárgya egy határozat (Pp. 327. §). Konkrét kérelem esetén sem lehetett volna perbe hívni a kölcsönadókat.

A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, kérte az ítéletet hatályon kívül helyezni és a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hozni, az alperest perköltségben marasztalni. Rögzítette, hogy a kölcsönadók perbehívására kifejezett kérelem volt. Bírói jegyzőkönyv-vezetési hiba történt, amely álláspontja szerint súlyos eljárási szabálysértés. Nem lehetett volna mellőzni a perbe hívottak értesítését erről a körülményről. A vizsgálati jegyzőkönyv is tartalmaz pontatlanságokat, pl: dátumok vonatkozásában, amelyek

szintén nem kerültek korrigálásra. Továbbra is állította a felperes, hogy munkabére, mint a megélhetés forrása, figyelmen kívül maradt, a motorkerékpár vételárára szakértőt kellett volna kirendelni. Az alperes nem tárta fel a tényállást, a felperes által előadottakat figyelmen kívül hagyta, a bíróság pedig ezt nem orvosolta. A felperesi végig vette a kölcsönügyleteket, kifejtette, hogy az abból levont megállapítások miért helytelenek és ellentmondásosak. A kölcsönadók körülményeinek vizsgálata, értékelése helytelen, hiányos. Pl: K.K. nagyszülő csak írásban nyilatkozott, szóban nem hallgatták meg, H. Gy. J-né esetében pedig a közös háztartás bevételeinek figyelmen kívül hagyása a probléma, figyelemmel a hozzátartozók vagyontömegére. Mindezek alapján a felperes úgy látta, hogy a javára szolgáló körülmények mellőzésre kerültek. Ezt követően több hasonló tárgykörben született különböző bírósági ítéletekből idézett, hogy az adott kérdéskörben azok milyen döntéseket tartalmaztak. Jelen ítélet hiányosságaként jelölte meg azt, hogy a kereseti kérelem tartalmazta a Pp. 336/A. §-ra való utalást, mely szerint kérte a bíróságot, hogy kötelezze az alperest tényállása valóságtartalmának bizonyítására. Sem a kötelezés nem történt meg, sem a kérelem elutasítását nem indokolták, ezáltal sérült a Pp. 221. §-a. Sérelmezte a teljes iratanyag kiadása mellőzését is, mert álláspontja szerint ezzel elzárta a bíróság a rendeltetésszerű joggyakorlástól, a kapcsolódó vizsgálatok anyagának megismerésétől. Álláspontja szerint ez az Alkotmány 57. § (1) bekezdése és a Pp. 3. §, 8. §-át is sértette.

Az alperes ellenkérelmében a felülvizsgálati kérelem elutasítását kérte. Rögzítette, hogy a perben a felperesnek kell bizonyítania, hogy a határozati megállapítások jogsértők (Pp. 164. § (1) bekezdés), ezt ő nem tudta cáfolni. A bírósági jegyzőkönyv-vezetési hibát, ha volt ilyen, a perben kellett volna kérni kijavítani, de egyébként sem lehetett volna a kölcsönadókat perbe vonni. A felperes munkabére a bevételek között úgy került figyelembe vételre - lévén azt bankszámlára utalta a munkáltató -, hogy akkor jelentett bevételt, amikor a számláról készpénzben felvették, így szerepel a készpénzforgalmi táblázatban. A felperes édesanyja jövedelmének figyelembe vételével kapcsolatban kifejtette az alperes, hogy az adóigazgatási eljárásban maga a felperes kérte, hogy külön vegyék figyelembe jövedelmét (lsd. a vizsgálati jegyzőkönyv 11. számú melléklet). A motorkerékpár vásárlással kapcsolatban nem volt szükség szakértő kirendelésére, mert elfogadta az alperes a felperes által megjelölt vételárat. Az ingatlanértékesítéssel kapcsolatos megállapítások okiraton alapulnak, a felperes további meghallgatása nem volt indokolt.

Az első fokú bíróság a kölcsönügyleteket részletesen és egyenként értékelte, reagált a keresetben felvetettekre, az ítélet megfelel a Pp. 221. § (1) bekezdésének. A kapcsolódó vizsgálat teljes

iratanyagát az Art. 53. § alapján nem lehetett a felperesnek kiadni. A rá vonatkozó részeket megtekinthette, az a jegyzőkönyv részét is képezte. Ezt felperes nem tudta meggyőzően alátámasztani.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem megalapozott.

Az Art. 97. § (4), (5) bekezdése értelmében: „Az ellenőrzés során a tényállást az adóhatóság köteles tisztázni és bizonyítani, kivéve, ha törvény a bizonyítást az adózó kötelezettségévé teszi. Bizonyítási eszközök és bizonyítékok különösen: az irat, a szakértői vélemény, az adózó, képviselője, alkalmazottja, illetőleg más adózó nyilatkozata, a tanúvallomás, a helyszíni szemle, a próbavásárlás, a próbagyártás, a helyszíni leltározás, más adózók adatai, az elrendelt kapcsolódó vizsgálatok megállapításai, az adatszolgáltatás tartalma, más hatóság nyilvántartásából származó adat.”

Az Art. 108. § (1)-(2) bekezdései alapján: „A becslés olyan bizonyítási módszer, amely a törvényeknek megfelelő, a valós adó, illetve költségvetési támogatás alapját valószínűsíti. Az adóhatóság bizonyítja, hogy a becslés alkalmazásának a feltételei fennállnak, továbbá azt, hogy a becslés alapjául szolgáló adatok, tények, körülmények, valamint a becslés során alkalmazott módszerek az adó alapját valószínűsítik.”

Az Art. 109. § (1)-(3) bekezdése szerint: „Ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyongyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adó alapját is becsléssel állapítja meg. Ez esetben - figyelemmel az ismert és adóztatott jövedelmekre is - az adóhatóságnak azt kell megbecsülnie, hogy a vagyongyarapodás és az életvitel fedezetéül a magánszemélynek milyen összegű jövedelemre volt szüksége. Az adóhatóság az (1) bekezdés szerint feltárt adóalapot annak az évnek az összevonás alá eső jövedelméhez számítja hozzá, amelyre nézve a jövedelemeltitkolást megállapítja. Ha a vagyongyarapodás forrásaként az adózó többévi eltitkolt jövedelme szolgált, az adóhatóság a vizsgálattal érintett évek között a jövedelmet egyenlő arányban megosztja, és az adót az egyes években hatályos jövedelemadó törvényekben meghatározott - összevonás alá eső jövedelmekre vonatkozó - adómértékkel állapítja meg. A becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja, egyebekben pedig az eljárásra az e fejezetben foglalt rendelkezések az irányadók. Az adóhatóság az adózó által előadott tények, adatok valóságtartalmát az adómegállapításhoz való jog elévülési idejét megelőző időszakra vonatkozóan is vizsgálhatja, ha az adózó állítása szerint vagyongyarapodásának forrása ezen időszakban keletkezett.”

Az SZJA tv. 1. § értelmében: „A Magyar Köztársaságban a magánszemélyek a jövedelmükből a közterhekhez való hozzájárulás alkotmányos kötelezettségének e törvény rendelkezései szerint tesznek eleget, figyelemmel az adózás rendjéről szóló törvényben foglaltakra is. E törvény célja az arányosság és a méltányosság elvének érvényesítésével az állami feladatok ellátásához szükséges adóbevétel biztosítása, kivételesen egyes társadalmi, gazdasági célok megvalósulásának elősegítése. A magánszemély minden jövedelme adóköteles. Ettől eltérő szabályt, az adóból kedvezményt a kivételes célok érdekében - e törvény alapelveinek figyelembevételével - csak törvény állapíthat meg.”

Az SZJA tv. 29. § (1) bekezdés alapján: „Az összevont adóalap a magánszemély által az adóévben

megszerzett összes önálló és nem önálló tevékenységből származó, valamint egyéb jövedelmének az összege."

Az Eho.tv. 2. §-a szerint: „Százalékos mértékű egészségügyi hozzájárulás-fizetési kötelezettség terheli az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) szerinti munkáltatót, kifizetőt (a továbbiakban együtt: kifizető) a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Tbj.) szerinti belföldi magánszemélynek juttatott, a 3. § (1) bekezdésében, a belföldi magánszemélyt az általa megszerzett, a 3. § (3) bekezdésében meghatározott jövedelem után."

A Pp. 206. § (1) bekezdés értelmében: „A bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el."

A Pp. 221. § (1) bekezdés alapján: „Az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte."

Mindenekelőtt megállapítja a felülvizsgálati bíróság, hogy a közigazgatási per speciális szabályait a Pp. XX. fejezet tartalmazza. Amennyiben a XX. fejezetben nincs külön eltérő szabályozás, akkor az I-XIV. fejezet szabályai is alkalmazhatók. Erre tekintettel a perbehívás jogintézménye alkalmazását a Pp. XX. fejezete kategorikusan nem zárja ki. Ezen túlmenően azonban jelen perben e kérdésről érdemben a felülvizsgálati bíróság nem foglалhatott állást, ugyanis az ügyben a tárgyalási jegyzőkönyv nem tartalmazott kifejezett kérelmet a kölcsönadók perbehívására vonatkozóan. A tárgyalási jegyzőkönyv szó szerint azt tartalmazta, hogy a felperes megfontolja a kölcsönadók perbehívását. Ez azonban nem egy kategorikus indítvány. A berekesztés előtt is csak a bizonyítási indítvány fenntartását említette meg ismételten a felperes, és nem pedig a perbehívási kérelmet konkretizálta. Nem lehet attól elvonatkoztatni, hogy a tárgyalási jegyzőkönyv egy közokirat, és éppen ezért mivel annak kijavítását, az arra vonatkozó megfelelő eljárási szabályok szerint nem kérték, annak tartalma bizonyító erejű. Ennél fogva nem is kellett volna az első fokú bíróságnak erre a kérdésre kitérnie, arról érdemben állást foglalnia, hiszen a tárgyalási jegyzőkönyv tartalma szerint erre nem volt határozott indítvány. Így a felülvizsgálati bíróság az ítéletnek az erre vonatkozó érdemi okfejtését mellőzi.

Az iratbetekintéssel kapcsolatos felperesi kifogást illetően rögzíti a felülvizsgálati bíróság, kétségtelen tény, hogy az iratbetekintési jog egy fontos garanciális ügyféli jog, melyet az európai bírósági ítéletek is alátámasztanak, ugyanakkor ez a fontos jog sem lehet parttalan. Jelen esetben a felperes az iratoktól nem

volt elzárva, azokat megismerhette. Fontos, nélkülözhetetlen iratok hiánya nem akadályozta jogai érvényesítésében, ezért az erre vonatkozó - lényegében mint eljárási jogszabálysértést felemlítő - felperesi kifogás nem alapos.

A tanúbizonyítási indítvány elutasítását illetően rögzíti a felülvizsgálati bíróság, hogy azt megindokolta az első fokú bíróság. A tanúkat az adóigazgatási eljárásban meghallgatta az adóhatóság, felvett vallomásuk jegyzőkönyvileg rögzítésre került, ismételt meghallgatásukat a bíróság szükségtelennek tekintette, attól nem várt további információt. A per teljes iratanyagának ismeretében rögzíthető, hogy a tanúvallomások megismétlésének mellőzése nem befolyásolta a bizonyítási eljárást és a meghozott döntést. Az első fokú bíróság erre vonatkozó indoka tehát nem aggályos. A Pp. 336/A. §-sal kapcsolatban azt kell rögzíteni, hogy noha ezt a §-t valóban nem nevesíti az első fokú bíróság, de tartalmilag benne van a döntésében, hogy a tényállás feltárását megfelelőnek találta. Ezért nem volt szükség a tényállás megállapítás valóságtartalmának alperes általi igazoltatására.

Végezetül megállapítja a felülvizsgálati bíróság, hogy figyelemmel a Pp. rendelkezéseire, a felülvizsgálati eljárás egy rendkívüli jogorvoslat rendkívüli eljárással, a bizonyítékok újra-, illetőleg felülmérlegelésének lehetősége csak rendkívül szűk körben adott. Azt nézi a Kúria, hogy az első fokú bíróság okszerűen mérlegelte-e a bizonyítékokat, tételesen számba vett-e minden kereseti kérelmet, eleget tett-e a Pp. 213. §-ában foglalt kötelezettségének. A tényállás megállapítás, bizonyítás felvétel és annak értékelése során nem volt-e kirívó iratellenesség vagy okszerűtlenség, ami a megállapított tényállás módosítását indokolná. Amennyiben ilyen nem volt, a rendkívüli jogorvoslat lényegére tekintettel az első fokú döntés felülmérlegelésére a felülvizsgálati bíróságnak nincs jogszerűen lehetősége.

Jelen konkrét ügyben megállapítható, hogy az első fokú bíróság reagált valamennyi felvetett kereseti kérelemre, ismételten rögzítve egyes tételek háttér tényállását, beleértve a 6 kölcsönügyletet is. Ebből azt állapította meg, hogy nem volt jogalap nélküli az az alperesi döntés, hogy becsléssel állapította meg a felperesi adóalapot a vizsgált évekre nézve, és a felperes - figyelemmel az Art. ide vonatkozó speciális szabályaira -, nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést.

Az első fokú bíróság tehát a helyesen megállapított tényállás alapján, a releváns jogszabályok figyelembevételével okszerűen hozta meg ítéletét, amellyel elutasította a felperesi keresetet, ennek indokait a felülvizsgálati bíróság is osztja. Ennél fogva a felülvizsgálati bíróság a megyei bíróság ítéletét a fentiekben rögzített indokolási rész mellőzésével a Pp. 275. § (3) bekezdés

alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria a pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viseléséről a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2012. június 28.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk.
előadó bíró, Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró**